

Atenție la lăcomie!

DE CITIT

Isaia 14:12-14;
Efeseni 5:5;
Iosua 7;
Ioan 12:1-8;
Faptele 5:1-11;
1 Corinteni 10:13

DE MEMORAT

*«Apoi le-a zis: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.” »
(Luca 12:15)*

Sabat după-amiază

Lăcomia este definită ca dorința excesivă de a avea bogății sau bunuri care nu îți aparțin. Lăcomia este un lucru important, într-atât de important, de fapt, încât apare chiar alături de minciună, furt sau crimă; este atât de dăunătoare încât Dumnezeu a ales să ne avertizeze în privința ei în Legea Lui morală. „Să nu poștești casa aproapelui tău; să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău” (Exodul 20:17).

Lăcomia este adesea enumerată printre păcatele oribile care pot împiedica pe cineva să intre în Împărăția lui Dumnezeu. „Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții [cei avizi de câștig] nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9,10).

Lăcomia, chiar lângă escrocherie, idolatrie și adulter? Da, conform acestui text.

În această săptămână vom vedea câteva cazuri grave de lăcomie și ce putem face să o învingem.

Duminică, 26 februarie

Păcatul strămoșesc suprem?

Adesea se ridică, și pe bună dreptate, următoarea întrebare: Cum a apărut păcatul în universul lui Dumnezeu? Și înțelegem cum, măcar într-o oarecare măsură. În esență, din cauza lăcomiei. Poate că lăcomia este, în acest caz, păcatul originar suprem.

1 Citește Isaia 14:12-14. Ce indicii ni se oferă aici cu privire la căderea lui Lucifer? Cum a jucat lăcomia un rol major în acea cădere?

Isaia 14:12-14 ¹² Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zoriilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

¹³ Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, ¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

„Nemulțumit cu poziția sa, deși onorat mai presus de oștile cerești, el s-a aventurat să poftască închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și ascultării tuturor ființelor create, efortul lui era acela de a-și asigura lui slujirea și loialitatea lor. Și, poftind slava cu care infinitul Tatăl Îl investise pe Fiul Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea ce constituia în exclusivitate una din prerogativele lui Hristos” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 35).

2 Citește Efeseni 5:5 și Coloseni 3:5. Cu ce compară Pavel lăcomia și de ce?

Efeseni 5:5 Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.

Coloseni 3:5 De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli.

Cât este de fascinant că Pavel compară de două ori lăcomia cu idolatria! Oamenii practică idolatria atunci când se închină – adică își dedică viața – la altceva în afară de Dumnezeu, la ceva creat, în locul Creatorului (Romani 1:25). Ar putea lăcomia să însemne, așadar, să-ți dorești ceva ce nu poți avea și să dorești cu atâta ardoare respectivelor lucru încât acea dorință, nu Domnul, să pună stăpânire pe inima ta?

Fără îndoială, Lucifer nu a știut la început unde aveau să îl ducă dorințele lui greșite. Același lucru se poate întâmpla și în cazul nostru. Porunca referitoare la poftă/lăcomie, singura poruncă ce are în vedere numai gândurile, ne poate opri de la fapte care vor duce la călcarea și a altor porunci. (Vezi, de exemplu, 2 Samuel 11.)

Citește 1 Timotei 6:6,7. Cum ne poate fi de ajutor ceea ce Pavel a scris aici pentru a ne feri de lăcomie?

1 Timotei 6:6,7 ⁶ Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. ⁷ Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea.

Un lucru blestemat în tabără

Era poate una dintre cele mai bune perioade din istoria lui Israel. După 40 de ani de rătăcire în pustiu, israeliții intrau în sfârșit în Țara Promisă. Printr-o mare minune, ei traversaseră râul Iordan în perioada inundațiilor – și îl traversaseră pe uscat. Această traversare pe uscat fusese atât de impresionantă încât inimile regilor păgâni din Canaan se înmuiaseră și nu mai aveau puterea să lupte (Iosua 5:1).

Prima provocare reală la cucerirea Canaanului a fost cetatea Ierihon, care era fortificată, având ziduri groase. Nimeni nu știa cum să îi învingă pe locuitorii Ierihonului – nici măcar Iosua. Ca răspuns la rugăciunea lui Iosua, Dumnezeu a dezvăluit planul de distrugere a cetății, pe care israeliții l-au urmat. Dar apoi lucrurile au luat o turnură greșită.

3 Citește Iosua 7. Ce s-a întâmplat după marea victorie de la Ierihon și ce mesaj poți extrage din această istorisire?

Iosua 7

- 1 Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul S-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel.
- 2 Iosua a trimis din Ierihon niște bărbați la Ai, care este lângă Bet-Aven, la răsărit de Betel. Și le-a zis: „Suiți-vă și iscodiți țara.” Și oamenii aceia s-au suit și au iscodit cetatea Ai.
- 3 S-au întors la Iosua și i-au spus: „Degeaba mai faci să meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să bați cetatea Ai; nu osteni tot poporul; căci oamenii aceia sunt puțini la număr.”
- 4 Aproape trei mii de oameni au pornit, dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai.
- 5 Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni; i-au urmărit de la poartă până la Șebarim și i-au bătut la vale. Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.
- 6 Iosua și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână.
- 7 Iosua a zis: „Ah! Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoritilor și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!
- 8 Dar, Doamne, ce voi zice, după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui?

- 9 Canaanii și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?”
- 10 Domnul a zis lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?
- 11 Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor.
- 12 De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrăjmașilor lor: vor da dosul în fața vrăjmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.
- 13 Scoală-te, sfințește poporul. Spune-le: „Sfințiți-vă pentru mâine. Căci așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: „În mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele; nu vei putea să ții piept vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru.
- 14 Să vă apropiați mâine dimineață după semințiile voastre; și seminția pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe familii, și familia pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe case, și casa pe care o va arăta Domnul prin sorți se va apropia pe bărbați.
- 15 Cine va fi arătat prin sorți că a luat din ce era dat spre nimicire va fi ars în foc, el și tot ce este al lui, pentru că a călcat legământul Domnului și a făcut o mișelie în Israel.”
- 16 Iosua s-a sculat dis-de-dimineață și a apropiat pe Israel, după semințiile lui, și a fost arătată prin sorți seminția lui Iuda.
- 17 A apropiat familiile lui Iuda, și a fost arătată prin sorți familia lui Zerah. A apropiat familia lui Zerah pe case, și a fost arătată prin sorți casa lui Zabdi.
- 18 A apropiat casa lui Zabdi pe bărbați și a fost arătat prin sorți Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda.
- 19 Iosua a zis lui Acan: „Fiule, dă slavă Domnului Dumnezeu lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.”
- 20 Acan a răspuns lui Iosua și a zis: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeu lui Israel și iată ce am făcut:
- 21 am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, și argintul este pus sub ele.”
22. Iosua a trimis niște oameni, care au alergat în cort; și iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan, și argintul era sub ele.

23 Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor copiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului.

24 Iosua și tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, placa de aur, pe fiii și ficele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui și tot ce era al lui; și i-au suit în valea Acor.

25 Iosua a zis: „Pentru ce ne-ai nenorocit? Și pe tine te va nenoroci Domnul azi.” Și tot Israelul i-a ucis cu pietre. I-au ars în foc, i-au ucis cu pietre

26 și au ridicat peste Acan un morman mare de pietre, care se vede până în ziua de azi. Și Domnul S-a întors din iuțimea mâniei Lui. Din pricina acestei întâmplări s-a dat până în ziua de azi locului acelaia numele de valea Acor.

Odată confruntat, Acan a recunoscut ce a făcut, spunând că a „pofțit” acele lucruri. Cuvântul ebraic din acest text tradus ca „pofțit”, *chmd*, este folosit în unele locuri din Biblie în sens pozitiv. Aceeași rădăcină a cuvântului apare în Daniel 9:23, de exemplu, când Gabriel i-a spus lui Daniel că era un om „preaiubit”.

În acest caz însă, *chmd* era de rău. În ciuda poruncii clare de a nu lua nimic ca pradă din cetățile capturate (Iosua 6:18,19), Acan exact asta făcuse, aducând dizgrație asupra întregii națiuni. De fapt, după înfrângerea de la Ai, Iosua s-a temut că toți „canaaniții și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Iosua 7:9). Cu alte cuvinte, Domnul voia să folosească aceste mari victorii ca parte din planul Său de a le face cunoscute națiunilor înconjurătoare puterea și lucrarea Lui, manifestate în mijlocul poporului Său. Cuceririle lor aveau să fie pentru popoare un fel de martor al puterii lui Yahve. Desigur, după eșecul de la Ai, pe lângă pierderile de vieți omenești, respectiva mărturie era compromisă.

Gândește-te cu câtă ușurință și-ar fi putut justifica Acan acțiunile: „Păi este doar o mică parte în comparație cu restul prăzii. N-o să aștepte nimeni. Și ce rău poate fi în asta? În plus, familia mea are nevoie de bani.” Cum ne putem feri de acest raționament periculos?

Inima lui Iuda

Una dintre cele mai tragice istorii din Biblie este cea a lui Iuda Iscarioteanul. Acest om a avut privilegiul pe care numai alți 11 oameni în istoria omenirii l-au avut: să fie cu Isus tot timpul și să învețe adevărurile veșnice direct de la Învățător. Cât de trist că mulți oameni care nu au avut nici pe departe șanse ca cele ale lui Iuda vor fi mântuiți, în vreme ce Iuda, după cum știm, este acum sortit pieirii veșnice!

Ce s-a întâmplat? Răspunsul poate fi exprimat într-un cuvânt: lăcomia, poftele inimii lui.

4

Citește Ioan 12:1-8. Ce a făcut Maria încât să atragă atât de mult atenția? Cum a reacționat Iuda? De ce? Care a fost răspunsul lui Isus?

Ioan 12:1-8 1 Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți.

2 Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședea la masă cu El. 3 Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și I-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului.

4 Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis:

5 „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?”

6 Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea.

7 Dar Isus a zis: „Las-o în pace; căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele.

8 Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.”

Mustrea blândă a Salvatorului ca răspuns la cuvintele lacome ale lui Iuda l-au făcut pe acesta să plece de la masă și să se ducă direct la palatul marelui-preot, unde erau adunați vrăjmașii lui Isus. El s-a oferit să Îl trădeze pe Isus, dându-L pe mâna lor pentru o sumă mult mai mică decât darul Mariei (vezi Matei 26:14-16).

Ce s-a întâmplat cu Iuda? Cum a putut să facă un lucru atât de rău când avusese atâtea oportunități minunate, atâtea privilegii rare? Conform lui Ellen G. White, Iuda „Îl iubea pe Marele Învățător și dorea să fie cu El. Avea dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa, sperând să aibă parte de acest lucru prin legătura sa cu Domnul Hristos. Mântuitorul nu l-a respins pe Iuda. El i-a dat un loc printre cei doisprezece. I-a încredințat lucrarea unui evanghelist. I-a dat puterea de a vindeca bolnavi și de a scoate

demoni. Dar Iuda n-a ajuns în punctul de a se preda pe deplin Domnului Hristos” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 716).

La urma urmei, toți avem defecte de caracter pe care, dacă le predăm lui Dumnezeu, le putem învinge prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în noi. Dar Iuda nu s-a predat întru totul lui Hristos și păcatul lăcomiei, pe care l-ar fi putut învinge prin puterea lui Hristos, l-a învins pe el în schimb, cu rezultate tragice.

Care dintre noi nu se luptă cu pofta de a avea un lucru sau altul? În acest caz, el a pofțit bani, iar lăcomia, o problemă a inimii, l-a făcut să fure (Ioan 12:6), ceea ce în cele din urmă l-a făcut să îl trădeze pe Isus.

Ce lecție înfricoșătoare pentru noi toți cu privire la pericolele lăcomiei! Ce poate părea un lucru mic, o simplă dorință a inimii, poate duce la catastrofă și pierdere veșnică.

Miercuri, 1 martie

Anania și Safira

Ce perioadă efervescentă era pentru membrii bisericii! După revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, apostolii predicau Evanghelia cu forță și mii de oameni se alăturau bisericii. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște” (Faptele apostolilor 4:31,32).

Ce privilegiu au avut Anania și Safira să fie parte din biserica primară, să o vadă crescând și să vadă manifestarea Duhului Sfânt într-un mod atât de marcant! „Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie” (Faptele apostolilor 4:34,35).

Acesta a fost cadrul în care Anania și Safira, evident impresionați de ceea ce se întâmpla și vrând să fie parte din acțiune, au decis să vândă o proprietate și să doneze bisericii câștigul. Până aici, toate bune.

5

Citește Faptele apostolilor 5:1-11. Ce crezi că a fost mai grav: păstrarea unei părți din bani sau minciuna? De ce o pedeapsă atât de aspră?

Faptele apostolilor 5:1-11 1 Dar un om, numit Anania, a vândut o moșioară, cu nevasta sa Safira, ² și a oprit o parte din preț, cu știrea nevastei lui; apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor.

- 3 Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?
- 4 Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”
- 5 Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri.
- 6 Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară și l-au îngropat.
- 7 Cam după trei ceasuri, a intrat și nevasta sa, fără să știe ce se întâmplase.
- 8 Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât ați vândut moșioara?” „Da”, a răspuns ea, „cu atâta.”
- 9 Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine.”
- 10 Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară și au îngropat-o lângă bărbatul ei.
- 11 O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.

La început păreau sinceri în dorința lor de a dăruí pentru lucrare. „După aceea însă, Anania și Safira L-au întristat pe Duhul Sfânt prin faptul că au cedat simțămintelor de lăcomie. Ei au început să regrete promisiunea făcută și în scurt timp au pierdut plăcuta influență a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 72). Cu alte cuvinte, deși avuseseră la început cele mai bune motive, lăcomia i-a făcut să joace un rol și să pretindă că erau ceva ce nu erau.

„O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri” (Faptele apostolilor 5:11). Cu siguranță că, după acest incident, oamenii au fost mult mai atenți la înapoierea zecimii. Dar această relatare tristă nu a fost inclusă în Biblie ca avertisment cu privire la credincioșia în returnarea zecimii. Ce ne învață, în schimb, despre unde ne poate duce lăcomia?

Învingerea lăcomiei

Lăcomia este o problemă a inimii și, la fel ca mândria și egoismul, trece adesea neobservată, de aceea poate fi mortală și înșelătoare. Și așa sunt destul de greu de învins păcatele care sunt evidente: minciuna, adulterul, furtul, idolatria, călcarea Sabatului – care sunt fapte exterioare, lucruri pe care le gândim înainte să le facem –, dar să învingem chiar și gândurile rele? De aici începe greul.

6

Citește 1 Corinteni 10:13. Ce promisiune ni se face aici și de ce este atât de important să o înțelegem în contextul poftei/lăcomiei?

1 Corinteni 10:13 Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.

Cum putem așadar, prin puterea lui Dumnezeu, să ne ferim de acest păcat periculos de înșelător?

1. Ia decizia să Îi slujești lui Dumnezeu, să te bazezi pe El și să fii parte din familia Lui! „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți [...]. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

2. Petrece timp zilnic în rugăciune și include Matei 6:13 –, „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci.” Când poftești ceva ce știi că nu ar trebui, roagă-te și cere împlinirea făgăduințelor din Biblie pentru a obține biruința, precum cea din 1 Corinteni 10:13!

3. Studiază Biblia în mod regulat! „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119:11).

Isus S-a confruntat cu problema omului, adică problema păcatului. A fost ispitit în orice aspect în care suntem și noi ispitiți. Și, pentru a avea puterea de a rezista, a petrecut nopți întregi în rugăciune și comuniune cu Tatăl Său. Și Isus nu a plecat de pe acest pământ până când nu ne-a deschis nouă calea prin exemplul Său și nu ne-a promis putere, pentru ca orice persoană să poată trăi o viață de credință și ascultare – pentru a dezvolta un caracter ca al lui Hristos.

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55:6,7).

Au existat în viața ta consecințe ale lăcomiei? Dacă da, care au fost acelea? Ce lecții ai învățat?

Un gând de încheiere

La cucerirea Ierihonului, Acan nu a fost singurul bărbat care a cărat aur și argint în tabăra lui Israel. Iosua le-a spus oamenilor să ducă argintul, aurul și vasele de aramă și de fier în vistieria casei Domnului (Iosua 6:19,24). Orice altceva trebuia ars. Acan însă a fost singurul care păstrase ceva pentru sine. „Între milioanele lui Israel n-a fost decât un singur bărbat care, în ceasul solemn al biruinței și al judecății, s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu. Lăcomia lui Acan s-a animat la vederea costumului babilonian scump; chiar și atunci când, din cauza lui, a ajuns față în față cu moartea, el tot l-a numit «o manta frumoasă de Șinear». Un păcat a dus la un altul și și-a mai însușit și aurul și argintul consacrat tezaurului Domnului – Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 496).

În lista lui Pavel cu semnele ultimelor zile, primele două elemente au de-a face cu atitudinea noastră față de bani și bunuri. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani [lacomi]” (2 Timotei 3:1,2). Egoismul și dragostea de bani sunt atribute importante ale omenirii din zilele finale – zilele noastre.

Studiu zilnic

Biblia: 2 Cronici 35 – Ezra 5;

1. Cine a afirmat că Dumnezeu i-a dat toate împărățiile pământului?
2. Cine și cui trebuia să doneze aur, argint, avere și vite?
3. Unde apare numărul 666 în cartea Ezra?
4. Ce împărat al Babilonului a dat poruncă în primul an de domnie să se rezidească templul?

Ellen G. White: cartea [Rugăciunea](#), capitolul 16 (până la „Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică”)

5. Cum este a doua neglijare a rugăciunii?

Studiul audio